

Kukorelly Endre

Ezer és 3

avagy A nőkben rejlő szív
(Részlet)

Ma in Ispagna son gia mille e tre. Mille e tre.
(Mozart–Lorenzo Da Ponte: Don Giovanni)

Némelyek azt mondják, a rétorikáról szól. Mások szerint a lélekről szól. Megint mások szerint a szerelemről. Némelyek pedig azt állították, hogy teológiai jellegű a mű. Megint mások, hogy a jóról szól, ismét mások szerint az ős-szép a témája.
(Hermeiasz Phaidrosz-kommentárjából)

*cédrusfa rozmaring
nem árt annak a vér
köszönöm angyalom
hogy eddig szerettedél*
(Népdal)

Ezt a könyvet kétféle nő olvassa majd. ((001)) szereti, ha átverik, Colombóként nyomoz a számokhoz tartozó személyek (lányok, csajok) valóságos kiléte után, elsősorban önmagát próbájva azonosítani. Csalódni fog. Át lesz verve (már megint), pedig semmit nem utál jobban (vagyis szereti). ((002)) magára ismer, anélkül, hogy akarná, van önbizalma a sorok (számok) között a férfira figyelni, aki (sajnos) ebben a regényben nem ver át. Úgy beszél a nőkről, ahogy nekik soha, ahogy a nők (állításuk szerint) mindig akarták hallani. Az őszinteség ((001))ből dühöt, tiltakozást vált ki, a kötetet sarokba hajítja. ((002)) szerint felszabadító, ijesztő és inspiráló, összes barátnőit megajándékozza vele. Mindenkinek ajánlom az ((Ezer és 3))mat – érdemes hozzá önbizalmat gyűjteni.

Létay Dóra

1

No és a pirulás?

Mélykék égbolt, mély árnyékok, január közepe, kora délután, a nap-sütés bevilágítja a szobát, bevilágítja az ablak előtti ezüstfenyőt. A ház felőli rész feketén marad, átragyog a gal-lyak közt a nap. Az íróasztalnál ülök, égeti az arcom. Hamar leég.

Hamar pirulok. Jó is, és rossz is.

Jó, rossz. Anyám súlyos hisztériás rohamot kapott, mikor rájött, hogy a férje megcsalta egy kolléganőjével. Mármint az apám, róla van szó. Azért roham, mert nem hagyta abba, nem bírta lejönni róla, ki kellett hívni az ügyeletet. Volt telefonunk. Úgy vitték el az anyámat, egy pólyaféleségbe csomagolva, legalábbis erre emlékszem.

Kellett vagy nem, kihívták a mentőt. Emlékszem az arcára, vagyis épp-hogy nem emlékszem az arcára, de akkor mire, mert, úgy látszik, még-iscsak emlékszem. **Boldogság, boldogtalanság,** és így tovább, jó, nem jó, a férjének **viszonya van** a munkahelyén. Mi más legyen.

Mint viszony, mert minden viszony. Nem minden viszony? Lefogja két mentős, zsákvászon zubbonyt húznak rá, hordágyra nyomják, viszik kifelé, ez micsoda? Összevissza dobálja magát, sikoltozik, kiabál, nem létezik, hogy emlékeznék rá. Lekötözték volna? Hangok nem maradnak meg. Süket emlékezet. Örökre megjegyzem, azonnal elfelejtem, nem találom el, látom magam előtt, de mi az, amit látok? Honnan jöhetett rá az apám nőügyére, elmondták neki?

Odalép hozzá egy liba, és közli vele, hogy 'édesem, a férjed hónapok óta keféletgeti a Rózsikát, tudod, ismered te is, azt a csinos kis buta arcú, nagy mellű lotyót a csoportjából?'

'Mindennap benmaradnak munkaidő után a hivatalban, megdugja az íróasztalon, nem jöttél még rá?' Aztán faképnél hagyja, indul a gyerekéért az óvodába. Fölhívta telefonon, és kedélyesen elcsicseregte neki, na igen. És én? Mennyit fogtam fel a dologból, ebből a jelenetből például, és mire jutottam vele? Elviszik a mamámat, sikoltozik, nem hagyja magát, ültem a közép-ső szobában az ágyamon, semmi.

Nem teszek semmit, mit tegyek, rúgjam meg a mentősöket? Alljak eléjük, köpjem le őket? Üres a lakás, rohángáltunk le-föl a húgommal, felnőttek nincsenek itthon, és lehet, hogy a nagyanyám otthon volt, de nem jött be.

Hanem a konyhában gubbasztott, a hokedlin. **A gyerekek, mint az eszeveszettek, futkostak a házban,** így Lev Tolsztoj az **Anna Karenina** elején, Németh László fordítása. Nem Tolsztoj, hanem Németh, viszont az halálpontos, hogy eszeveszettek. Hagyták, hogy vaduljunk, mint az eszeveszettek, addig is elvagyunk legalább, elfoglaljuk magunkat, kifáradunk, telik az idő. Bejön a Julcsa, bámul ránk, morog az orra alatt, legyint, kifordul, végül is mi köze hozzá, ehhez az úri vircsafthoz, nem ő a cseléd. 'A kis marhák meg bevadultak', gondolhatta. Gondolom én. 'Majd lenyugszanak!'

Bevágta maga mögött az előszobaajtót. Volt kis feltűnő bajuszkája a Julcsinak, néhány hosszabbra nőtt, őszes szál, nem húzkodta ki. Nem cseléd, itt lakik, nem költözött el az ostrom után, béreli a személyzeti szobát.

Ebből kiderül, hogy cseléd, ő volt nálunk az utolsó cselédlány, de mikor kitört a kommunizmus, fölhagyott vele, már nem cseléd. Szabadság van, mindenki egyforma, nincs szolgálta meg elnyomás.

Nincs többé szolgasors. Urak, ilyesmi. Ugráltunk a testvéremmel a szüleink dupla ágyán, rugózott az epeda, ez is jó volt és rossz. Jó, mert rugózik, rossz, mert nem szabad ugrálni, és lehet, hogy fordítva. Ha egy cseléd fölhangy azzal, hogy cseléd, akkor, cseléd vagy nem, fölhangy vele. És cseléd.

Akár cseléd továbbra is, akár nem, akkor is az, aki fölhangyott azzal, hogy cseléd, az cseléd. Emlékszem rá, ahogy évekkkel később, egy lomtalanságnál elszállítják az agyonstrapált rekamiékat. Elvékonyodott a szövet, több helyen átszakadt, kilógtak az acélrugók az ágybetétből. Ezt meg azt végképp kicipelnek a lakásunkból. Végleg. Nekiütik az ajtónak a trógerék, nem törődnek vele.

Viszik nagyapám koporsóját, ahogy fordulnak vele a keskeny függőfolyosón, kitarthatják a gang korlátja fölé. Ha elengednék? Mi van, ha elengedik? Tenyéryi fehér lakk hiányzik az ajtóról, valamit nekiüthettek. Mikor elvitték az anyut, apám nem volt ott. Vajon kicsoda hívta a mentőket?

Nincs otthon, nyilván annál a nőnél van. Nyilván nem nála volt, miért lett volna ott, nevetséges, a munkahelyén volt, vagy beültek az Ernő bácsiival, a legjobb barátjával egy presszóba, mit tudom én. Nem az apámmal álmodom.

Nem emlékszem, mikor álmodtam vele utoljára. Ha álmodom, és nem írom le, nem mesélem el fölbredés után azonnal, elfelejtem, pár perc múlva arra emlékszem csak, hogy álmodtam. A *Don Giovannit* adják a tévében, olyan az énekes profilból, mint az apu, ahogy ráközelít a kamera, nem hasonlítanak, hanem ő az. Nem törődik velem, próbál úgy tenni, mintha nem léteznék, most ez a játék. Közről az arca, spanyol ing, idétlenül

lifegő, hullámos tányérgallérral, látom rajta, zavarja, hogy nézem, zavarom őt. Mulatságos, de nem mulatok, hanem álmodom.

Mintha valami rakottszoknya-féleség volna a nyaka köré kerítve, hülyén néz ki. Hülyén nézel ki, nevetséges vagy ebben a ciradás tányérban, öreg. **Nem is az *Il mio tesoro*t énekl, valami jobbat.** Nőügy, megcsalás, féltékenykedés, ezt az egészet nemcsak nem értem, nem is akarom megérteni. *Spanyolországban ezer és három*, sorolja Leporello Don Giovanni nőit. ((1000)) és ((3)). Nincs bűn, van bűntudat. Érzett az én apukám nőügyek miatt bűntudatot?

Mert én nem, bár ebből rá nem sok minden következik. Nekem nem lett volna a helyében, viszont nem vagyok a helyében. **Hibás, nem bűnös,** és nem is hibás, csak rosszul van berendezve, élesre állították bennünk a bűntudatot. 'Ne érdeklődj', mondja ((1003)), vagy 'ne érdekeljen'. Tetszetek volna egymásnak. Dél körül jár, a félig leengedett roló lécei közt élesen bevágó nap fénycsíkokat fest a szőnyegre. Ettől kikelnek a legyek.

Meg a szűnyogok.

Hazaérek, fekszik az ágyon ((536)), nem néz rám, látom, mi a helyzet. Baj.

Tud mindent. Miért fekszik ilyenkor? Keljen föl. Köszönök, visszaköszön, nem néz rám, rájött, nem olyan bonyolult, bekapcsolta a komputert, beleolvasott a naplómba, bravó, ügyes vagy, valaki érti, miért csinálja?

Ő érti a legkevésbé. És azonnal megtalálja, amit keres, de mit keresgél. 'Mit olvasgatsz, kinek jó ez, neked szerinted jó?' Nem kérdezem, ez nem kérdés. Van, amit a legdurvábban értenek félre a nők. Nekem rossz, neki is, mutass bárkit, akinek jó. **A legkellemetlenebb az első perc volt.**

Utána sokkal jobb, aztán megint rossz, elviselhetetlen, alig javuló. Elmúlik, majd, a dolgok legvégén. Ég az arcom, belázasodtam, könnyen belázasodom. Könnyen elpirulok, bőrvastagság kérdése. Vastagság és érzet. Elpirulsz egy nő előtt, ő nyomban megjegyzéseket tesz a pirulásodra, a kelleténél hangosabban, hogy mások is hallják, ez milyen érzés? Enyhén elvörösödtél.

Enyhén, de mélyen. Lelkiismeret kérdése is, bár ez nem biztos. **Mozdulatlanul ült** a ((536)), mintha nem tudna megmozdulni, én mozgok helyette, tényleg, kinek jó ez így?

Kinek.

Kinek. **Néz rám**, nem szól, és nem úgy nem, hanem végképp nem, ilyenkor fogalmam sincs, mit kell csinálni. Bármit, nyugodtan. Szóljon meg, 'Legalább érdeklődjél, baszd meg.' Mondjon valamit, és mondja meg, mit **feleljek**. Először is legyen az, hogy mindenképp kibújok a pulóveremből.

Mert szörnyű meleget csinált, szokás szerint nem vette le a fűtést, maximumra csavarva a gázkonvektor, elfelejtette, nem érzi a forróságot, csontig átfagyott hazafelé. Le van szégyenkém fagyva. A vékony átmeneti kabátjában. **Minden jobb annál**, ahogy viselkedek.

Annál, ahogy most viselkedni fogok. **Megsértődök**, a legszánalmasabb változat, **szabadkozom**, **bocsánatot kérek**, **közönyös maradok**, bárgyún **mosolygok**, minden a legrosszabb. Azonnal elvörösödök, legkevesebb, hogy kiver a víz. Szoktam tükörbe nézni.

Nem folyton, normális sűrűséggel, nem sokat, nem hosszan, nem különösképp érdeklődöm, a hiúság meglepő gyorsasággal kielégül, ha kellő ideig nézem a képes feletem, biztos fölfedezek egy-két le nem nyírt szőr-

szálat, már elég is. Furcsa helyeken bír kinőni ez-az, mind nem is sorolom, vegyük például, hogy a bal szemöldökömön egy szál magától, mert mitől mástól, megindult. Miután egyszer, női indíttatásból ki lett húzva, végképp nekieredt, de nem ezt nézem, ha nézek, hanem a különbséget.

Ami nincs. Nincs különbség, akkora, mint tegnap, tegnap pedig olyan hosszú volt, mint ahhoz képest tegnap, és ennek a láncolatnak a mentén folyik a legnagyobb átverés. Mosolyogtam rá. Mosolygok saját magamra. Fájt a szívem. Szív, szív, ez mindennek az **oka**.

De mit tegyek? Kimentem a konyhába, hátha maradt tegnapi sör. Kinyitom a hűtőszekrényt, megcsap a hideg. Savanyú tejszag. Megnősülök? Kétféle csíkos mintás tapéta van a falon, két színben, függőleges csíkozással.

2

Nem hiszem, hogy az apám **megbánta** volna ezt az ügyet. Bármelyiket, mert akadt jó néhány, apránként összegyűlnek ilyesfajta ügyek. Nem hiszem, hogy ne **sajnálta** volna, nagyon is sajnálta azt a nőt, és sajnálta a feleségét is, és nyilván magát sajnálta a legjobban az ilyesmi idióta helyzetek miatt, amikbe folyton belekeveredett. Ha tudja, mi lesz, inkább meg se teszi, ennyit nem ér, ilyenkor mindig úgy érzi, hogy nem érte meg. Mondja maga elé. Tükör.

Fölhúzza a szemöldökét. Képzem róla. De miért lesz így, miért van ennyi sok rossz, ez a pocsolója, miért nem nézik el neki a nők?

Miért alakul úgy, hogy egyszerre mind hozzáfog szenvedni, az égvilágon mindenki szenved és nyafog, miért ilyen **idétlen**, miért nem oldják

meg sokkal egyszerűbben? Egyszerűen. 'Inkább akkor már ne legyen semmi', gondolja, és legközelebb megteszi megint, pedig nem felejtette el, ne gondold. Elfelejtette volna?

Nem megismétli, hanem teljesen más jön, más helyzetben más nők, minden külön másmilyen, ami következik, az más, nincs mit elfelejteni, nincs mire visszaemlékeznie. Másként ugyanaz. Ugyanis meg kell őket baszni. Nincs kimondva, így van előírva, szabály, egyfajta kötelék, és ki lehet bújni, komoly munkával, súlyos konzekvenciákkal. Kötelező, ha nem teszed, akkor megbánod.

És ha megteszed, akkor megbánod, ismerős. Lehet az is, hogy nem akarta ő annyira megbánni, fogalmam sincs. Még ennél is szimplább, mert nincs olyan, hogy megbánom vagy nem, megbánom, aztán elfelejtem, és nem bánom meg, és elfelejtem azt is. Nem focizott velem, nem szabad futnia, nemigen mozoghatott a súlyos sebesülése miatt. Nem kövér, testes, az is primán illett hozzá. Áll a tükör előtt, szappanoz.

Fölöslegesen sokáig szappanozza az állát a jócskán szőrét vesztett borotvapamacskával, percekig, így pihen vagy mi, alszik közben. Meghalt, elröpült, belesüllyedt, beleolvadt. Szünetet tart. Nem hiszem, hogy gondolt közben bármire is. Szappanszagú. Szerintem én, ha nem is most vagy holnap, de egyszer majd megtudok tőle egyáltalán bármit?

Megtudom, ha nem tőle, legalább miatta, általa, a tempója, mozdulatai, a tartása által, túl azon, hogy akármi történik közben, a végén úgyis lefagy az egész? Befagy. Leültet maga elé, elmondja, hogyan működik a **dolog**, elmagyarázza, hogy ne féljek, noha van rá okom, vegyek erőt magamon, 'vegyél erőt magadon, kisfiam!'

Hogy az a furcsán ellenállhatatlan, teljességgel elbizonytalanító érzés, amit lányok miatt érzek, az volna a félelem. Megáll előttem az apám, zsebre dugott kézzel, néz rám, félrefordul, szép a profilja. Jól néz ki. 'Csak nyugodtan', mondja, 'megy az, örülni fogsz neki, meglátod majd, inkább jó, mint rossz, ne izgulj. Ha megdobbán a szív. Sokkal jobb, mint amilyen rossz. A nőkkel, tudod, nem?' Nem tudom.

Honnan tudjam? Hogy akkor, tesék, kérdezzek, és nem néz rám.

Kérdezzek, mondja, nyugodt a hangja, kérdezzem **csak nyugodtan**, de mit kérdezzek, **bármit?** Pont az, hogy fogalmam sincs, mit kellene kérdezni, mert honnan tudnám? Kérdezzem meg, hogy mit kérdezzek? Feljön ((001)), idősebb nálam, sokkal, legalább három évvel.

Négy vagy öt, vagy másfél, jóval idősebb, hónapok is számítanak, és úgy látszik, rávettem, hogy menjünk föl mozi után hozzánk, nincsenek ott. A többiek.

A szüleim.

Percek is számítanak. A Híradó mozi szeparéjában ülünk, engedi, hogy simogassam a mellét, elől kihúzkodja a blúzá, beigazítja a kezem. A combja közé szorítja, 'édesem', susogja, 'édesem, édesem', meglepően mély hangon. Fekszünk az ágyon, és le kellene most már végre valahára, ugye, ráncigálnom, nincs mese, az alsógatyámat, áll a micsodám, mulatságosan nézhetek ki. A leghülyebben nézek ki, az egyszer biztos, *valami* iszonyú idétlenül néz ki, a meredező fütyijével, és ez a valami vagyok én. Úgy fordulok, hogy ne látsszon. Ő meg szép nyugodtan kigombolja a nadrágom, eligazgat, beleigazít magába. Sajog a berendezésem, most már fáj is, nem lehetek ilyen szerencsétlen.

Ilyen béna. Dehogynem.

Lehetek. Kibotorkáltam a fürdőszobába, eresztem rá a hideg vizet, ez a módszer, próbáltam megnyugodni, valamiképp lelankadni. Aztán az történik, hogy visszamegyek a szobába, ő meg a szájába veszi. Azonnal beleévezek, végképp iszonyú gáz. Szabályos szerelmeskedésnek számít, túl kerültem rajta, összefröcsköltem, nem haragszik miatta, sőt meg van elégedve, nevet, szétkeni magán, beletörli az arcát a lepedőbe. ((093))val is a Híradó moziba jártam, hevesen csókolóztunk az egyik páholyban, és addig simogattuk meg dörzsöltük egymást, meg mit tudom én, miket csináltunk, amíg el nem élveztem. Ő is, én igen. Szinte azonnal, az első markolásnál, aztán megint, ameddig bírtuk. Három forint.

Egy forint ötven, fejenként.

Vasárnap ((001)) bejön a laktanyába látogatási idő alatt, fölsétálunk a moziterembe, a vetítés alatt elintézi. Beraktak egy filmet, senki nem nézte, mindenkihez *jöttek* intézkedni. Pár hét múlva levelet kaptam tőle, ne haragudjak, jövő vasárnap nem ér rá, férjhez megy. De tényleg ne haragudjak. Kimenőt kapok, kiengednek a laktanyából, hazamegyek, telieresztem a kádat forró vízzel, beleülök, ez volt.

A program. Nem ért rá, ültem a kádban, nagymamám főz, vagy az anyám főz, várja haza az apámat, nincs csajom, nem ismertem senkit, nem volt hova mennem, nem volt kedvem menni sehova. Próbáltam kiáztatni magamból a laktanya szagát. Az osztálytársnőim férjhez mentek, azt hiszem. A húgom osztálytársnői is.

Szép sorban, legalábbis nem foglalkoznak velem, ez az egy biztos. Egyszer kiemeltem ((221))t a vízből, lecsusszant róla a bikinifölsője. Van

szerelem. A Velencei-tóban fürdünk, érettségi utáni nap levonatoztunk a Velencei-tóhoz, és úgy alakult, hogy játékból átfogtam, és fölemeltem. Kibukott a melle. Nem voltam szerelmes? Azonnal visszahúzza magára a bikinijét, fölrántotta a pántot, nem nézett rám. Biztos elpirult. Én biztos elpirultam. Férjhez ment.

Kétségbeesetten férjhez mennek, kétségbeesésből és boldogan. Talált magának egy Masettót, derék gyerek, egyszerű eset, hozzámegy. Mit csináljak.

Kérdezzem az apámat? Látom, ahogy az előszoba ajtajában áll, **fogta a kalapját**. Indult kifelé, pillanatra **megállt eltűnődve, nem felejtett el valamit**. Biztos el akart mondani nekem mindent, el szeretne volna mondani részletesen azt a mit tudom én, micsodát, mégse mondta. Arról, hogy ilyenkor mit kell *tenni*, mit tegyél, fiacskám, 'legjobb, ha azt csinálod, fiam, hogy' így és így.

És így. Azt is, hogy neki mit kell tennie, hogy mit kellett volna. **Nem felejtett el semmit, kivéve, amit el akart felejtetni – a feleségét**, ez siralmasan hangzik, mert siralmas. Lehet, hogy sírt is. 'Sírsz? Sírtál? Tudsz te rendesen sírni?' 'Nem, csak olyan vizes lett hirtelen a szemem. Nem rendes sírás. Tudok különben, ilyen vizenyős lesz a szemem a hideg miatt, vagy bármi miatt, és az már az.'

3

Nem túloz, semmi túlzott igyekezet, gondosan öltözködik, bosszantóan természetes mozdulatok, **megigazítja** a zakóját. Termel egyfajta **illatot**, magától, hogy úgy mondjam, mert csak arcszeszt használt. Kivesz a sublót fölső fiókjából egy frissen va-

salt zsebkendőt, rácsöppent a levendulakölnis üvegből. Jókedvűen mozog, látszik, hogy jólesik neki, bár csöppet sem figyel oda, ha hirtelen megkérdeznéd, hogy tulajdonképpen mit is csinál, talán meglepődne. Tényleg, mit? Mellékes, mindennapi, reggeli ügyek, esik, eláll, bever a gangra rézsút a víz, mindjárt indul a hivatalba. Lezöttyent a **kávéja mellé**, bekötötte a cipőfűzőjét, **kihajtogatta a még nedves reggeli újságot**. Megázott a papír. Akkoriban a kézbesítők még fölhozták az emeletre hajnalban a reggeli lapokat. Nem politizált.

Nem beszéltünk ezekről a dolgokról, rendszer meg komcsik, nem éreztem benne különösebb indulatot. Túlzás, hogy csak úgy elvult, mert szívesen volt, tudott örülni a legkisebb dolgoknak is, figyelte, mi hogyan folyik, élvezte, sójt bámulta, de ámuldozásra nem emlékszem. A világon való ámulásra vagy lelkesedésre. A világ nem való ámuldozásra. Sem lelkesedni, de akkor mire?

Hanem mire? **Nem választott a nézetek közt**, egyszer kiválasztotta, aztán az maradt. Leginkább abbamaradt, örökre föl lett függesztve a válogatás. Templomba nem járt, **egy rövidke imát se bírt volna ki lábfájás nélkül**, ez nagyjából stimmel, nem láttam, nem emlékszem, hogy imádkozott volna. Egyszer láttam mulatni.

Budán, a Margit-kertben, egy kiterjedt családi összejövetelen, váratlanul, mert senki nem hívta, az asztalunkhoz kanyarodott a primás meg a bandája. Nem az asztalunkhoz, hanem egyenesen hozzá, megállt mellette, enyhén behajolt, fölé hajolt, bámult rá, mint egy kutya. Az apám meg nem nézett vissza, pedig a dolog váratlansága miatt akkorra már az egész társaság őket figyelte. Egyszerre túlzott csönd keletkezett, így emlékszem, szokott

zajongásból szokatlan csönd. Mint áhítatos-szerelmesen vágyakozó nők, úgy álltak ott a muzsikások, és az apám mintegy megadta magát.

Egyszer, pár percre.

Élénekelt a dalt, kész, a nótáját, egyet, egyszer, többet soha. Többé soha. Áll a cigány alázatosan megdöntve, 'ledülött', szól neki oda halkán az apám, már bele is fog, az apám énekel, és vége. Végig se mondta, már játsszák, mintha előre készültek volna, tudták volna, mi a feladat. ((011)) biztos tetszett neki, és szerintem ((011))nak is ő, nem mintha akkoriban észrevettem volna. *Akkor* semmit sem veszek észre, ez olyasmi szabályféleség. Tehát szinte semmit nem veszek észre, mert mindig *akkor* van, például most is. Mégis észrevehettem volna azért, ha most ez jut eszembe róluk. Még mondta is ((011)), 'mennyire szép férfi az apád, *fantasztikusan* jóképű!', nekem pedig eszembe se jutott, hogy *úgy* vegyem.

Hogyhogy úgy? Hát úgy.

((011))t Exxrben láttam először, leszerelésem utáni nyáron, egy kétemeletes bérház folyosóján. A barátom unokanővére, lépked fölfelé a lépcsőn, vonul végig a gangon, libeg a szoknyája, az udvaron állunk, nézzük, én mindenesetre néztem, látni rajta, hogy látjuk, int a kezével, eltűnik, ettől nem tudok szabadulni.

Ettől a látványtól, ahogy int felénk, egyetlen kurta mozdulat, belép az ajtón, eltűnik. Késő délután volt, nagy hőség. Már meghalt. Ezek harmincvahány évvel ezelőtti dolgok. Fociztunk az udvaron a haverjaimmal, jön egy lány, megváltoztat mindent, focizok tovább, mintha mi sem történt volna. Megváltozom, és megy tovább az egész. A barátommal nem tudom, mi lehet. Meghalt ő is.

Nem halt meg, tizenöt éve nem láttam, lehet, hogy húsz éve. Az öccse meghalt autóbalesetben, legalább harminc évvel ezelőtt. Este pezsgőt ittunk, ((011)) elkészítette velem a Rorschach-tesztet, éjjel átmentem hozzá. Nem aludt, várt rám. Valamit várt.

Várta, hogy átmenjek, mikor beléptem, felült az ágyon, szó nélkül beljebb húzódott. Ahogy átölelt, élveztem. Hozzám ért, azonnal. Lesodorta magáról a bugyiját, lába közé fogta a combom, hátrafesztette a fejét, szorosán összezárt szájjal csinálta, élvezett ő is, többször egymás után, ilyet addig nem láttam, meg voltam szeppenve. Igazából akkor még semmit se láttam.

Nem tudtam semmit. Erről végképp nem, semmiről sem. Mi a szerelem.

Nem tudtam, mi a szerelem.

Ez. A többiek a másik szobában aludtak, úgy tettek, mintha aludnának, fogalmam sincs, észrevették-e, hogy kijöttem onnan. És átlopóztam az unokatestvérükhöz, aztán meg vissza, nem létezik, hogy ne vették volna észre. Csikorog a rozoga padló, recseg, az ágy is recseg, alig mozogtunk, összegeciztem a hasát meg a mellét. Meg mindent, addig ügyetlenkedtem. Ha megmozdulsz, megnyikorodul a szoba, nyikorog a világ, nem hangosan, nem is halkán. Azt az egyemeletes, minden eresztékében recsegő és ropogó házat azóta elbontották, a család kiköltözött egy lakótelepre, a város szélére. Cxxxxxxxxxi nevű. Aztán meghaltak.

Akikről írok, majdnem mind meghaltak már, a barátom öccse kamionnal ütközött, a szülei így-úgy, ((011)) nem tudom, hogyan, és fogalmam sincs, mi van a barátommal. Nem tudok semmit, folyamat, folyamatosan így alakul.

Először ((021)) halt meg, ((011)) húga, állítólag a Duna valamelyik Csepel-szigeti holtágába fulladt, vagy bányatóba, és az is lehet, hogy a férje ölte meg. Úgy hangzik, mint a rémmesék.

Mert rémmese, a rémtörténetek úgy hangzanak, mint a rémtörténetek. Nem is a férje, együtt élt valakivel, és az. Fiatal nő, akiket szerettem, meghalnak. Szerelmes voltam bele, szétégtem a fájdalomtól, és meghalt. Ülünk az ágyán, simogatjuk egymást, ilyen formájú, ilyen állagú melle kizárólag tizenhét éves lányoknak van. Fogja elől a nadrágomnál, nyomkodja, közben pislog rám, 'így kell, ugye?' 'Így.'

Nagyjából, nem egészen, én se tudom, hogy kell. Mit tudom én, honnan tudjam. Egy Exxr környéki, istentől elrugaszkodott falvacska, kijött elém a vonatállomásra, bemutatott az anyjának. Még szűz. Látom az aszonyon, hogy tudja, a lánya szűz, látom, mennyire félti tőlem. Emlékszem a szekrényre a szobájukban. Én is félek.

Én is el vagyok rugaszkodva istentől. Félti, akkor mi van, hogy lehet egy lányt jól félteni, megfelelően félni, és ki állapítja meg, hogy mitől. Nem emlékszem rendesen, ódon, plafonig érő, ormóttan, sötétbarnára pácolt, a szű által összerágott szekrények, elfoglalják a fél szobát. Ha kitárod a szárnyát, csikorog, mint egy madár.

És kidől a dohszag. Doh, doh, napokig érzem az orromban. Hazajöttem az utolsó járatral. Kikísér, fölszáll velem a vagonba, leül mellém, és kigombolja a sliccemet. Sötét volt már, alig szűrődött be valamennyi fény az állomásépület előtti neonvilágításból, ülve, tátott szájjal aludtak az emberek a gyengén kivilágított kupéban. Előrebukó fejjel. Zötyögött az egész. Zötyögnek a fejek.